

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.005 van 4 september 2002
in de zaak A. 112.849/XIV-7327.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat G. DE GROOTE,
 kantoor houdende te 3580 BERINGEN,
 Scheigoorstraat 5

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 15 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 14 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 24 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Iraanse nationaliteit, is België binnengekomen op 14 augustus 2001 en heeft zich op 16 augustus 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 3 september 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 oktober 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U beweert de Iraanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Teheran. Uit uw verklaringen gedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u in juni 2001 van een vriend, G. M., het voorstel kreeg om op korte tijd een aardige som geld te verdienen. U zou voor hem één of twee keer per week een boekentas met videocassettes van het Park Mellat naar een adres in uw wijk hebben moeten brengen. Daarvoor zou u telkens 100.000 toman hebben gekregen. Ongeveer 10 dagen voor uw vertrek uit Iran zou er iets zijn misgelopen en zou M. aan wie u de cassettes bezorgde haar broer niet hebben kunnen bereiken. Gezien zij het ergste zou gevreesd hebben, zou zij u hebben opgedragen een aantal dingen, o.a. wapens en enkele kartonnen dozen te laten verdwijnen. De dag erna zou u haar 's avonds in het Serajpark hebben ontmoet. Zij zou u gezegd hebben dat de situatie uiterst gevaarlijk was en zij uw vlucht zou regelen omdat u niet langer in Iran kon blijven. Ondertussen zou u zijn ondergedoken bij uw tante F. waar u van uw echtgenote zou vernomen hebben dat de ordediensten een

huiszoeking hadden uitgevoerd. Enkele dagen later zou u richting Turkije zijn gevlucht vanwaar u met een container naar België zou zijn gebracht. U zou op 14 augustus zijn aangekomen en u vroeg twee dagen later asiel aan.

Op 3 september 2001 ontving u van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf waartegen u beroep indiende op 5 september. Vervolgens werd u voor uw interview in dringend beroep opgeroepen om zich op 28 september om 8.30 op het Commissariaat-generaal aan te bieden, waar u die dag laattijdig bent aangekomen. U beweerde toen dat uw wekker niet was afgegaan waardoor u zich verslapen had. In het licht van een eventuele herconvocatie werd u gevraagd de redenen voor uw te laat zijn op papier te zetten alsmede de motieven van uw vlucht op papier uiteen te zetten.

Op grond van de schriftelijke verklaringen die door onze diensten werd ontvangen op 2 en 3 oktober blijkt echter dat u zichzelf tegenspreekt aangaande een aantal elementen. Vooreerst geeft u drie verschillende verklaringen op die uw laattijdigheid zouden moeten verantwoorden. Waar u hier eerst verklaarde dat uw wekker niet was afgelopen, beweert u later dat u zich in de ochtend van 28 september omwille van pijn in uw linkerbeen - ten gevolge van een schotwonde -gedurende een uur niet meer kon bewegen en u zich zodoende onmogelijk naar de bushalte kon begeven. U zegt verder nog dat u in dat verband diezelfde dag (2 oktober 2001) naar een dokter zou gaan om een attest te vragen. Dat doktersbriefje zegt dan weer, in strijd met uw eerdere verklaringen, dat u op 28 september niet aanwezig kon zijn op het Commissariaat-generaal omwille van ziekte. Naar verluidt zou u een darminfectie gehad hebben hetgeen u zou verhinderd hebben zich naar Brussel te begeven.

Deze tegenstrijdige verklaringen tasten in grote mate de oprechtheid van uw asielaanvraag aan en doen het vermoeden rijzen dat u de Belgische asielinstanties tracht te misleiden. Daarenboven zit er ook een grove contradictie vevat in de bijkomende verklaringen die u aflegt in verband met uw vluchtmotieven. Tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u slechts de indruk te hebben dat M. en haar broer voor de Moudjahedin werken omdat u de naam M. ooit zou hebben opgevangen tijdens één van hun gesprekken. Verder zegt u nog nooit betrokken te zijn geweest bij zulke situaties en helemaal niet in politiek geïnteresseerd te zijn. In uw schriftelijke verklaring van 2 oktober 2001 daarentegen zegt u uitdrukkelijk dat uzelf samen met M. en M., actief was voor de Moudjahedin.

Omwille van de bedrieglijkheid, die op verschillende niveaus werd vastgesteld, kan verder geen geloof worden gehecht aan de verklaringen afgelegd in het kader van uw asielaanvraag.

(...).

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er evenwel geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering van verzoekster “op het eerste zicht” onontvankelijk is wegens laattijdigheid “onder voorbehoud van nazicht van het procedurebundel”; dat aangezien de kennisgeving van de bestreden beslissing gebeurde op 17 oktober 2001, het op 15 november 2001 aangetekend verzonden verzoekschrift tijdig is ingediend; dat de exceptie niet gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1.1.

Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“Eerste middel : eerste onderdeel : schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van de fair play

IV. 1. Eerste gegrond middel : gebrek aan motivering in samenhang met een schending van artikel 1 A - van de Conventie van Genève van 1951 en de artikelen 48 en 49 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, schending van het beginsel van de fair play

- Schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur m.n. de motiveringsplicht

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

- Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel : ‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht’. (BOES, M., Administratief Recht, ACCO, Leuven, 1994-95, 35)

- Schending van het redelijkheidsbeginsel : ‘Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid ‘bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen’. (BOES, M., Administratief Recht, ACCO, Leuven, 1994-95, 39)

- Schending van het beginsel van de fair play : ‘Fair play’ duidt op eerlijk spel. De overheid toont een gemis aan fair play wanneer zij in haar relatie met de burger tracht ‘hem door onoi(o)rbare middelen in de verkrijging van zijn recht te bemoeilijken’. Dit kan o.m. geschieden door het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres, door overdreven spoed’

(BOES, M., Administratief Recht, ACCO, Leuven, 1994-95, 34)

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en in rechte.

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 vereist dat administratieve beslissingen zoals in casu bestreden met redenen worden omkleed.

De bedoeling van de motiveringsplicht is dat de betrokkene perfect weet op welke gronden de beslissing is genomen. (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E., 1989)

Bovendien verplicht de Wet van 29.07.1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt.

Het is niet voor discussie vatbaar dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied van de Wet van 29.07.1991 valt.

De motivering moet bovendien - zo vereist de Wet van 29.07.1991 - afdoende zijn.

En hier knelt, bovenop het feit dat de motivering ook heel summier is, het schoentje!!!

De bestreden beslissing is - zoals hieronder zal worden aangetoond - niet, onjuist of minstens niet afdoende gemotiveerd en wel om volgende redenen :

* reden van laattijdige aankomst op het Commissariaat-generaal voor het interview d.d. 28.09.2001

Volgens de bestreden beslissing zou verzoeker drie verschillende verklaringen opgeven om zijn laattijdigheid te verantwoorden, m.n. wekker te laat afgelopen, pijn in het linkerbeen, darminfectie.

Bij brief d.d. 02.10.2001 (stuk 3) maakt verzoeker een brief opgesteld door het OCMW over aan het Commissariaat-generaal waarin hij stelt dat hij ‘te laat gekomen op 28.09.2001 omdat ik om 5u30 ontwaakte met pijn in mijn linkerbeen dat ik niet meer kon bewegen. Dit is nog het gevolg van een schotwonde. (Een wonde is duidelijk zichtbaar en hij heeft moeite om zich te verplaatsen.) Ik heb meer dan een uur moeten wachten voordat ik me weer kon verplaatsen. Natuurlijk was ik toen te laat voor mijn bus. Ik zal vandaag naar dokter gaan om attest te vragen en u dat zo snel mogelijk bezorgen...’

Verzoeker bevestigt dat dit de enige juiste verklaring is voor zijn late aankomst op het Commissariaat-generaal.

Het feit dat verzoeker niet op tijd aanwezig kon zijn op 28.09.2001 wordt trouwens bevestigd door het attest van dokter Lagowski; of men die pijn aan het been nu een ziekte noemt of niet, is eigenlijk irrelevant; het enige dat relevant is, is dat de dokter bevestigt dat verzoeker niet op tijd aanwezig kon zijn op 28.0.2001.

Waar de beweringen van de niet afgelopen wekker en de darminfectie vandaan komen, is voor verzoeker een raadsel.

Nergens toont het Commissariaat-generaal aan dat verzoeker zou gezegd hebben te laat te zijn omwille van een niet afgelopen wekker(r).

Waar het Commissariaat-generaal de suggestie van de darminfectie vandaan haalt, weet verzoeker ook volstrekt niet en wordt in de bestreden beslissing ook niet aangegeven. Verzoeker wijst er trouwens op dat de Commissaris-generaal op dit punt de wel zeer vage en onbeduidende term 'Naar verluidt' gebruikt.

Het is aan de Commissaris-generaal om aan te tonen en in de bestreden beslissing aan te duiden hoe hij aan de hypothese van de niet afgelopen wekker en van de darminfectie komt.

Er zijn immers geschreven stukken, brief d.d. 02.10.2001 (stuk 3) en medisch attest d.d. 02.10.2001 (stuk 4), die deze door de Commissaris-generaal aangegeven hypothesen tegenspreken.

Door in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk aan te geven hoe de Commissaris-generaal aan de hypothese van de niet afgelopen wekker en de darminfectie komt, wordt de motiveringsplicht geschonden.

Trouwens, er wordt niet betwist dat verzoeker zich wel degelijk aangeboden heeft op het Commissariaat-generaal (weliswaar te laat); in die omstandigheden gebiedt het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur en van de fair play dan ook dat verzoeker niet zo maar wandelen wordt gestuurd doch dat hem nog een kans wordt geboden om zijn asielrelaas alsnog te doen en dit onder behoorlijke omstandigheden, wat o.m. betekent in aanwezigheid van een officiële tolk. De negatieve beslissing omtrent de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van verzoeker baseren op het feit dat verzoeker zich op de gestelde dag wel op het Commissariaat-generaal heeft aangeboden doch te laat - de diverse verklaringen voor het te laat zijn die in de bestreden beslissing worden weerhouden, slaan immers nergens op en er kan dan ook geen rekening mee worden gehouden - druist in tegen het beginsel van behoorlijk bestuur en tegen het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de fair play.

* een beweerde grove contradictie tussen de verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken en de bijkomende door het OCMW opgestelde verklaring overgemaakt aan het Commissariaat-generaal bij brief d.d. 02.10.2001

Volgens de bestreden beslissing zou verzoeker zich compleet tegenspreken op het punt van zijn al dan niet betrokkenheid bij de Moudjahedin. Verzoeker dient na lezing van de bestreden beslissing - en dit tot zijn grote verwondering vast te stellen dat er op dit punt inderdaad een probleem is. Verzoeker is ten eerste verwonderd over het feit dat in de brief overgemaakt aan het Commissariaat-generaal op 02.10.2001 melding wordt gemaakt van het feit dat hij actief zou zijn voor de Moudjahedin. Deze verklaring is opgesteld door de sociaal assistent van het OCMW van Houthalen die verzoeker begeleidt, dit echter zonder beroep te hebben gedaan op een officiële tolk. De sociaal assistent heeft aan verzoeker enige vragen gesteld en de vermeende antwoorden hierop genoteerd. Verzoeker spreekt geen Nederlands, bijna geen of geen Engels en op het moment dat het OCMW de verklaring heeft opgesteld door het stellen van enige vragen aan verzoeker was er geen officiële tolk aanwezig. Verzoeker dient thans dan ook vast te stellen dat de sociaal assistent van het OCMW verzoeker volledig verkeerd begrepen heeft w.b. zijn al dan niet betrokkenheid bij de Moudjahedin en dit met alle gevolgen vandien.

Verzoeker is van oordeel dat de Commissaris-generaal zich hadden moeten vergewissen van het feit of verzoeker nu inderdaad al dan niet de kwestieuze verklaring zelf heeft opgesteld dan wel met de nodige bijstand van een officiële tolk deze verklaring heeft laten opstellen.

De Commissaris-generaal weet immers maar al te goed dat verzoeker geen Nederlands (bijna) geen Engels verstaat en spreekt.

De Commissaris-generaal had zich dan ook moeten vragen stellen bij de kwestieuze verklaring van 02.10.2001, te meer daar deze verklaring begint en eindigt met de bevestiging van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Commissa-

ris-generaal had dan ook eerder de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 5) in ogenschouw moeten nemen omdat voor deze instantie verzoeker toch beroep heeft kunnen doen op een officiële tolk; de Commissaris-generaal had zich dan ook moeten vergewissen van de omstandigheden waarin het OCMW de verklaring van verzoeker heeft afgenomen en genoteerd. Door dit niet te doen, heeft de Commissaris-generaal zich niet op een behoorlijke manier van zijn taak gekweten. Bovendien is ook op dit punt de motiveringsplicht geschonden doordat de bestreden beslissing zonder enige verdere motivering stelt dat de verklaring van verzoeker bedrieglijk is en dit zonder dat de Commissaris-generaal zich vragen heeft gesteld bij de toch wel heel vreemde verklaring die hij bij brief d.d. 02.10.2001 heeft ontvangen. Minstens had de Commissaris-generaal verzoeker moeten heroproepen voor een interview en dit rekening houdend met het feit dat verzoeker zich toch op de gestelde dag heeft aangeboden op het Commissariaat-generaal (weliswaar te laat) en rekening houdend met de inhoud van de brief d.d. 02.10.2001 die een belletje had moeten doen rinkelen bij de Commissaris-generaal; minstens had de Commissaris-generaal het ganse asielrelaas van verzoeker moeten beoordelen en motiveren en niet enkel zo maar een negatieve beslissing nemen omwille van de onduidelijkheid betreffende de al dan niet betrokkenheid van verzoeker bij de Moudjahedin. Ook op dit punt heeft de Commissaris-generaal derhalve een inbreuk gepleegd op het beginsel van het behoorlijk bestuur en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is dus duidelijk dat de Commissaris-generaal de situatie in hoofde van verzoeker niet juist heeft beoordeeld en niet met alle gegevens rekening heeft gehouden om tot zijn beslissing te komen, minstens maakt hij van deze gegevens geen melding in de bestreden beslissing zodat verzoeker niet kan nagaan of de Commissaris-generaal er al dan niet rekening mee heeft gehouden en al dan niet deze gegevens juist heeft beoordeeld.

De Commissaris-generaal heeft zich blijkbaar heel snel van dit dossier willen afmaken, hetgeen indruist tegen het beginsel van de fair play.

Gelet op al het voorgaande, is dan ook aangetoond dat de bestreden beslissing de voormelde wettelijke bepalingen en rechtsbeginselen / beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Eerste middel : tweede onderdeel : schending van artikel 1 A van de Conventie van Genève

Verzoeker meent dat hij wel degelijk prima facie voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 A - 2 van de Conventie van Genève van 1951 en derhalve dat de Commissaris-generaal had dienen te beslissen dat een verder onderzoek van de asielaanvraag van verzoeker noodzakelijk is:

1. zich buiten het land van herkomst bevinden

Hierover bestaat geen betwisting; verzoeker is in het bezit van documenten om zijn identiteit en afkomst aan te tonen. (stuk 6)

2. gegronde vrees voor vervolging

Uit de feiten blijkt dat verzoeker wel degelijk gezocht wordt door het regime ... waarom anders zijn er 2 huiszoekingen verricht bij verzoeker ? Daar komt nog bij dat de betrokken vriend van verzoeker Ghogevand Mohamed plots verdwenen is en dat de zus van deze vriend thans ook gearresteerd. Met recht en rede heeft verzoeker dan ook angst dat hem hetzelfde lot te wachten staat.

3. omwille van politieke overtuiging

Het is duidelijk dat het regime niets moet weten van verzoeker die als een politieke tegenstander van het regime wordt beschouwd die het regime en de handhaving ervan tracht te dwarsbomen.

4. de hulp van het land van herkomst niet kunnen of willen inroepen

Het zijn de alom in Iran tegenwoordige Iraans(e) autoriteiten die verzoeker viseren; het spreekt dan ook voor zich dat verzoeker op zijn eigen autoriteiten geen beroep kan doen en dat er voor verzoeker geen intern vluchtalternatief voorhanden is.

Op basis van alle voorgaande gegevens en een juiste beoordeling hiervan had de Commissaris-generaal dan ook in deze stand van de procedure moeten beslissen dat een verder onderzoek noodzakelijk is, minstens had de Commissaris-generaal verzoeker moeten heroproepen voor een interview ... door dit niet te doen miskent hij dan ook niet alleen de motiveringsplicht doch ook de hierboven vermelde rechtsbeginselen / beginselen van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en de Vluchtelingenconventie.

Het eerste middel is derhalve in haar totaliteit gegrond.”;

3.1.2.1. Overwegende dat in casu de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseerde op de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker heeft afgelegd; dat verzoeker er niet in slaagt deze tegenstrijdigheden te weerleggen; dat uit het dossier inderdaad blijkt dat verzoeker verscheidene tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd naar aanleiding van zijn te late aankomst op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat daarnaast uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk heeft verklaard niet politiek actief te zijn, terwijl verzoeker in zijn schriftelijke verklaring van 2 oktober 2001 uitdrukkelijk zegt wel actief te zijn voor de Moudjahedin; dat de bewering dat deze schriftelijke verklaring niet correct is daar de bediende van het OCMW verzoeker niet goed begreep niet geloofwaardig is; dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor door hem ingediende en ondertekende verklaringen; dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat deze in overeenstemming is met de wetbepalingen betreffende de motivering van bestuurshandelingen; dat zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de gegeven motivering de bestreden beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat verzoeker onvoldoende aantoont hoe de bestreden beslissing het beginsel van de fair play, het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel schendt; dat deze beginselen immers een zeer specifieke juridisch inhoudelijke betekenis hebben en niet kunnen gehanteerd worden als holle begrippen; dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor het nemen van zijn beslissing rekening heeft gehouden met alle verklaringen van verzoeker; dat het eerste onderdeel van het eerste middel niet gegrond is;

3.1.2.2. Overwegende dat artikel 1 van de Conventie van Genève geen directe werking heeft; dat het tweede onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“Tweede middel : schending van de rechten van verdediging/van het recht om zijn standpunt naar voren te brengen

IV. 2. Tweede gegrond middel: schending van de rechten van verdediging / schending van het recht om zijn standpunt naar voren te brengen

Niet kan worden betwist dat de bestreden beslissing is genomen zonder dat de Commissaris-generaal verzoeker heeft gehoord.

Benadrukt en herhaald in deze moet worden dat verzoeker zich wel degelijk op de gestelde dag heeft aangeboden op het Commissariaat-generaal voor zijn interview doch dat men geweigerd heeft verzoeker nog te horen omdat hij te laat was - verzoeker was te laat om een gegronde reden nota bene ! - en dat men vervolgens verzoeker ook niet heropgeroepen heeft voor een interview doch gewoonweg zonder verhoor een negatieve beslissing heeft genomen.

Dit is, zoals hierboven reeds uiteengezet, niet alleen een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en het beginsel

van de fair play doch ook een schending van de rechten van verdediging / van het recht om zijn standpunt naar voor te brengen en van de hoorplicht.

‘De eerbiediging van de rechten van de verdediging wordt beschouwd als een algemeen rechtsbeginsel. Dit impliceert enerzijds dat de rechten van de verdediging ook bij afwezigheid van wettelijke of reglementaire voorschriften moeten worden gerespecteerd en anderzijds dat reglementen die in strijd zijn met het recht van verdediging kunnen worden vernietigd of, op grond van art. 107 van de grondwet, buiten toepassing kunnen worden gelaten. ..Bovendien heeft de Raad van State reeds herhaaldelijk beslist dat de eerbiediging van het recht van verdediging de openbare orde raakt .. De hoorplicht is een onderdeel van de ruimere rechten van de verdediging’. (OPDEBEEK, I. ‘Het recht van verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen’, in Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur, OPDEBEEK, I., (ed.), Kluwer Rechtswetenschappen, Deurne, 1993, 53-54).

De Raad van State verwoordt het recht om zijn standpunt naar voor te brengen als volgt:

‘Het is een beginsel van behoorlijk bestuur dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die ernstig is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen’. (Zie o.m. R.v. St., VAN GEYSTELEN, nr. 34.643, 05.04.1990, Adm. Publ. (M.), 1990, 58; R.v. St., gemeente Pittem, nr. 35.439, 10.07.1990, R.v.St., REYNIERS, nr. 39.156, 03.04.1992)

Er kan in casu niet worden betwist dat de genomen maatregel de belangen van verzoeker zwaar aantast; de bestreden beslissing heeft nl. tot gevolg dat verzoeker niet verder toegelaten wordt in de asielprocedure en derhalve de kans aan zich ziet voorbijgaan om als politiek vluchteling te worden erkend; bovendien heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker België moet verlaten en niet meer kan rekenen op bescherming vanwege de Belgische staat.

Gelet op de ingrijpende gevolgen die de bestreden beslissing voor verzoeker heeft, kon de bestreden beslissing dan ook niet worden genomen zonder verzoeker te horen, zeker indien men rekening houdt met alle hierboven vermelde omstandigheden.

Door toch een beslissing te nemen zonder verzoeker te horen, is er dus een inbreuk gepleegd op de rechten van verdediging en de hoorplicht.

Bovendien merkt verzoeker op dat er in casu geen enkele reden is om af te wijken van de hoorplicht (geen noodzaak om snel op te treden, verzoeker was bereikbaar, ...).

Het tweede middel is dan ook gegrond.”;

3.2.2. Overwegende dat dient opgemerkt dat het dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratief beroep is en geen jurisdictioneel beroep; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is maar de mogelijkheid heeft om een kandidaat-vluchteling persoonlijk mondeling te horen in het kader van het dringend beroep; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn verhaal heeft kunnen doen bij de Dienst Vreemdelingen-zaken en in een schriftelijke verklaring; dat op basis van deze elementen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds kon besluiten tot de bedrieglijkheid van de aanvraag; dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als

accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier september tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

A. BEIRLAEN.